

Tijdschrift voor Tandheelkunde

DECEMBER 1938 XLV JAARGANG AFLEVERING 12

REDACTIONEEL GEDEELTE

DE ORTHODONTISCHE AFWIJINGEN VAN HET MELKGEBIT

616.314.9 007

Het is nog niet zoo heel lang geleden, dat aan de behandeling van het melkgebit weinig of geen aandacht werd geschonken, behalve dan in gevallen van pijn. Dit zonderlinge verschijnsel moet natuurlijk een oorzaak hebben en zeer waarschijnlijk zal deze gezocht moeten worden op historischen grond. In den tijd dat tandheelkundige behandelingen beschouwd werden als bij uitstek onaangename en pijnlijke verrichtingen, wenschte men uiteraard zijn kroost deze kwelling niet dan bij de uiterste noodzaak te doen ondergaan.

Aan den anderen kant moet het ook voor den tandarts zeer onaangenaam geweest zijn deze behandelingen toe te passen, zoowel uit psychologisch oogpunt ten opzichte van het kind als vanwege de groote eischen die deze aan zijn vaardigheid, geduld en tijd stelden.

Deze beide groepen zullen dus wel den weg van den minsten weerstand hebben gevolgd en zoo werd het bijna vanzelfsprekend dat men de monden der kleine kinderen zooveel mogelijk met rust liet.

Totdat eindelijk het besef doorbrak dat dit een onverantwoordelijk standpunt was, dat het melkgebit om tal van redenen zeker zooveel aandacht verdiende als het blijvende, zoodat er nu wel geen deskundige meer zal zijn, die een „laissez faire laissez aller” op dit gebied zal willen durven verdedigen.

De logische gevolgtrekking echter, dat dit op dezelfde wijze geldt voor de orthodontische afwijkingen bleef achterwege en zoo kan men zelfs heden ten dage nog vernemen dat zogenoemde deskundigen den raad geven de orthodontische behandeling van het kind nog maar eenige jaren uit te stellen, „omdat het kind nog te jong is"! Ook deze enormiteit heeft zijn historischen achtergrond. Immers in de jaren dat het „Angle"-systeem het alpha en omega van de orthodontie beteekende, was het in vele gevallen vrijwel niet mogelijk deze apparaten toe te passen tijdens de wisselperiode en gaf men toen — begrijpelijkerwijze — het advies te wachten tot het blijvend gebit volledig zou zijn doorgebroken.

Wanneer echter een soortgelijk advies thans nog wordt gegeven, berust dit op sleur, gebrek aan nadenken of onkunde en vandaar dat de laatste jaren de orthodontisten dan ook steeds meer beginnen aan te dringen op het verlaten van dit volkomen verouderde en onjuiste standpunt.

Maar ondanks dit alles valt het op, dat het melkgebit, dat het aanvangspunt behoorde te zijn van alle orthodontische studie, diagnose en therapie, nog steeds zoowel in de leerboeken als in de tijdschriftliteratuur, bijzonder stiefmoederlijk en al heel weinig principieel behandeld wordt.

Ons ontbreekt nog steeds een goed gefundeerd inzicht in de verschillende afwijkingen, die zich in het melkgebit voordoen en die een behoorlijke classificatie in de toekomst mogelijk maken. Deze zal ons alleen gegeven kunnen worden door degenen die op grond van hunne dagelijksche werkzaamheden in staat zijn een groot aantal kinderen geregeld te controleren en ons zodoende voor die studie het benodigde materiaal kunnen verschaffen.

Aanleiding tot het schrijven van het bovenstaande is een bijzonder belangrijk artikel van Dr. J u t t a P l a e t s c h k e in de „Deutsche Zahn-, Mund- und Kieferheilkunde" over „Okklusionsanomalien im Milchgebisz", wier onderzoekingen tot de conclusie voerden dat niet minder dan 50.3% der kinderen orthodontische afwijkingen hadden.

Zij komt verder tot de slotsom dat hiervan slechts 2% erfelijkheidsanomalien zijn en de rest grotendeels uit compressie en zuiganomalien bestaan.

Voorts dat het percentage afwijkingen het geringste is bij de kinderen der beter gesitueerden, dan komen de kinderen opgegroeid in Stichtingen, dan de stadskinderen en ten leste de kinderen uit de industrie gebieden.

Dit zijn slechts enkele grepen, maar voldoende om te bewijzen, hoe noodzakelijk het is, dat deze gegevens van vele zijden worden aangevuld opdat men zal kunnen komen tot betrouwbare statistieken en het vaststellen van een gemiddelde dat wetenschappelijke waarde zal hebben. Ook zal dienen te worden uitgemaakt in hoeverre het milieu bij dit alles een rol speelt, zoodat ook daarom *nationale* onderzoekingen en publicaties overal van uitnemend belang zullen zijn.

Wanneer inderdaad zou blijken, dat het percentage erfelijkheidsafwijkingen op jeugdigen leeftijd zóó verbluffend gering is, als de schrijfster aangeeft, dan volgt à fortiori de onverantwoordelijkheid van verwaarloozing der orthodontische prophylaxe.

Gegeven het feit, dat op dit terrein wellicht de meest nuttige en dankbare arbeid voor den tandarts ligt, doen wij een beroep op die Nederlandsche collega's, die vele kindergebitten onder oogen krijgen om de gegevens te verzamelen (modellen, foto's enz.), noodig voor het bewerken van de stof. Wij zullen die gaarne publiceeren!

N.

DE TANDARTSEN EN HET NIEUWE ONTWERP VAN WET

In het „Voorloopig Verslag” van het wetsontwerp, regerende nadere voorzieningen inzake de Tandheelkunde, vinden wij aan het slot de volgende bemerkingen:

Niet zonder verwondering hadden verscheidene leden uit de Memorie van Toelichting vernomen, dat de bij dit wetsontwerp betrokkenen de voorgestelde regeling zonder tegenkanting zullen aanvaarden, of zelfs daarmee in hoofdzaak instemmen. Sommige leden konden dit in het bijzonder van de tandartsen, die zich op medische gronden zoo herhaaldelijk tegen maatregelen als de nu voorgestelde hebben verzet, niet begrijpen. Is het juist, dat de Minister hen voor het alternatief heeft gesteld, dat of het nu voorgestelde moest worden aanvaard of wel niets geregeld en van de zijde der tandtechnici alles getolereerd zou worden? En kan de Minister mededeelen, over welke punten het overleg met de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde geloopt heeft?”

Naar aanleiding hiervan wenschen wij op te merken, dat de tandartsen elk woord handhaven dat zij in den loop der jaren geschreven hebben in verband met de velerlei pogingen om de kwestie der tandtechnici te regelen; dat zij thans niet opnieuw zich tot de Kamer hebben gewend, vindt zijn oorzaak in het feit dat zij nu toch werkelijk meenen, dat hun zienswijze voldoende bekend mag worden geacht en tevens dat het nuttig effect uitermate gering is geweest.

Immers, sinds 1925, is elke wettelijke poging tot regeling van dit vraagstuk doelloos geweest als middel om aan de hand over hand toenemende onbevoegde uitoefening van de tandheelkunde een einde te maken. Ondanks alle verzekeringen van verschillende Ministers in den loop der jaren aan de Kamer gegeven, dat het na de nieuwe regeling inderdaad

uit zou zijn, is die onbevoegde uitoefening van de tandheelkunde thans erger dan ooit, door het volkomen in gebreke blijven van de handhaving van de wet.

De Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde heeft naar aanleiding van het laatste wetsontwerp van den huidigen Minister van Sociale Zaken de uitdrukkelijke verzekering gekregen dat na het aanvaarden, zoowel zijn Departement als dat van Justitie met de grootste kracht zullen optreden tegen verdere wetsovertreders. Dit alleen kan een einde maken aan den huidigen toestand en die stellige verzekering alleen heeft dan ook gemaakt dat de meerderheid der tandartsen zich heeft neergelegd bij het huidige wetsontwerp, niet omdat de argumenten daarin vervat hen hebben overtuigd, maar uitsluitend omdat zij hopen en vertrouwen dat dan nu ook inderdaad geen kwakzalverij op tandheelkundig gebied meer zal worden geduld, hetgeen in het grootste belang zal wezen, zoowel voor den eerbied onzer Nederlandsche wet, als voor de volksgezondheid en de tandheelkunde in Nederland.

REDACTIE.